

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 18.7.2003
KOM(2003) 443 endelig

2003/0162 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

**om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af
lovgivning om forbrugerbeskyttelse ("forordningen om
forbrugerbeskyttelsessamarbejde")**

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. RESUMÉ

1. For at sikre et velfungerende indre marked er der behov for en væsentlig bedre håndhævelse i grænseoverskridende tilfælde af den lovgivning, som beskytter forbrugernes økonomiske interesser. Udviklingen inden for grænseoverskridende handel, herunder større brug af internettet, har gjort behovet for forbedring mere påtvingende. Udvidelsen understreger yderligere behovet for tiltag.

2. Skal forbrugerne beskyttes mod grænseoverskridende overtrædelser, er det nødvendigt at oprette et netværk af offentlige håndhævelsesmyndigheder i hele det indre marked. Disse myndigheder har behov for et minimum af fælles undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser. Forslaget omhandler rammerne for håndhævelsesmyndigheders rettigheder og forpligtelser i forbindelse med gensidig bistand i tilfælde af grænseoverskridende overtrædelser. Netværket skal give nationale håndhævelsesmyndigheder en mulighed for håndhævelse, således at de omgående kan træffe foranstaltninger over for erhvervsdrivende, som i høj grad bevæger sig på kanten af loven.

3. Forslaget til forordning omhandler også et udvidet administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne og med Kommissionen om projekter af fælles interesse, som skal tjene til at informere og uddanne forbrugerne og give dem bedre forudsætninger for at træffe diverse foranstaltninger. Forslaget til forordning finder kun anvendelse på grænseoverskridende overtrædelser. Derfor er medlemsstaterne ikke forpligtet til at ændre deres ordninger for nationale overtrædelser.

2. BEHOV FOR HANDLING

4. I grønbogen om forbrugerbeskyttelse i Den Europæiske Union¹ fra 2001 konstateres der mangler ved håndhævelsen af lovgivningen om beskyttelse af forbrugernes økonomiske interesser på det indre marked. Det hedder endvidere, at der er behov for retlige rammer for samarbejde mellem offentlige myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivningen om forbrugerbeskyttelse. Der gives en oversigt over emner, som eventuelt kan omfattes af et sådant redskab.

5. Næsten alle berørte parter var meget positivt indstillet over for Kommissionens ideer². Der var bred enighed om, at et sådant redskab ville medvirke til at sikre et velfungerende indre marked og forbedre forbrugerbeskyttelsen. De berørte parter inden for erhvervslivet var især positivt indstillet over for Kommissionens hensigter.

6. I meddelelsen om opfølgningen af grønbogen³ påtog Kommissionen sig at fremsætte forslag til et sådant retligt redskab efter yderligere høringer af nationale regeringer. Høringerne fandt sted i efteråret 2002 og foråret 2003 (herunder på det uformelle ministermøde i Eretria i maj) og bekræftede stort set de retningslinjer, som nationale

¹ KOM (2001) 531 endelig.

² Svar på grønbogen findes på:

http://europa.eu.int/comm/consumers/cons_int/safe_shop/fair_bus_pract/green_pap_comm/responses/index_en.htm

³ KOM (2002) 289 endelig.

regeringer havde givet udtryk for i deres svar på grønbogen og meddelelsen om opfølgningen⁴. I den nye strategi for det indre marked 2003-2006⁵ hedder det også, at der er behov for bedre håndhævelse for at sikre, at forbrugerne har tillid til det indre marked, og dette forslag betegnes som en prioritet.

7. Den 2. december 2002 vedtog Rådet endvidere en resolution om Fællesskabets strategi for forbrugerpolitikken 2002-2006, hvor det tilsluttede sig Kommissionens planer om at fremsætte et forslag på dette område⁶. Europa-Parlamentet vedtog en beslutning om strategien for forbrugerpolitikken og to beslutninger om grønbogen og meddelelsen om opfølgningen den 13. marts 2003, hvor det også tilslutter sig Kommissionens planer om at fremsætte et forslag⁷.

8. Der er derfor bred enighed om, at konsekvent og effektiv håndhævelse af forbrugerbeskyttelseslovgivningen er af afgørende betydning for et velfungerende indre marked, fjernelse af konkurrenceforvridninger og forbrugerbeskyttelse.

9. Udviklingen inden for grænseoverskridende handel har øget muligheden for grænseoverskridende overtrædelser. Det bliver mere og mere sandsynligt, at reklamebureau eller detailhandel befinder sig under en anden jurisdiktion end forbrugeren. Det Europæiske Udenretslige Net har allerede i løbet af de første 16 måneders arbejde registreret 1 115 grænseoverskridende stridigheder⁸. The Consumer Sentinel, et internationalt håndhævelsesprojekt under amerikansk ledelse, har registreret 4 100 grænseoverskridende forbrugerklager over erhvervsdrivende i EU, EØS og tiltrædelseslandene siden 1999, og mere end halvdelen heraf er fra perioden januar-september 2002⁹.

10. Udviklingen inden for e-handel, de nye eurosedler og -mønter og mere udbredt anvendelse af fælles sprog vil sandsynligvis øge grænseoverskridende handel endnu mere. Større brug af grænseoverskridende reklame og markedsføring via postvæsen, internet og fjernsyn kommer til at spille en vigtig rolle for fremme af grænseoverskridende handel. Men uden en tilsvarende effektiv håndhævelse kan friheden i forbindelse med grænseoverskridende handel og e-handel også give erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af loven, mulighed for at underminere det indre marked og skade forbrugerne ustraffet. The European Advertising Standards Alliance (EASA) skønner, at ca. 63% af de grænseoverskridende klager i tidsrummet 1992-2002 vedrører erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af lovgivningen, og at tallet stiger til ca. 86% for direct mail¹⁰.

⁴ Svar på meddelelsen om opfølgningen findes på:
http://europa.eu.int/comm/consumers/cons_int/safe_shop/fair_bus_pract/green_pap_comm/responses_followup/index_en.htm

⁵ Strategien for Det Indre Marked: Prioriteringer 2003-2006, KOM (2003) 238, endelig.

⁶ Rådets resolution af 2. december 2002 om Fællesskabets strategi for forbrugerpolitikken 2002-2006, EFT C 11 af 17.1.2003, s. 1.

⁷ Europa-Parlamentets beslutning om indvirkningen af grønbogen om forbrugerbeskyttelse i Den Europæiske Union på den fremtidige europæiske forbrugerbeskyttelsespolitik (KOM(2001) 531 - C5-0295/2002 - 2002/2151(COS)), Europa-Parlamentets beslutning om perspektiverne vedrørende den retlige beskyttelse af forbrugere på baggrund af Kommissionens grønbog om forbrugerbeskyttelse i Den Europæiske Union (KOM(2001) 531 - C5-0294/2002 - 2002/2150(COS)), Europa-Parlamentets beslutning om Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om en strategi for forbrugerpolitikken 2002-2006 (KOM(2002) 208 - C5-0329/2002 - 2002/2173(COS)).

⁸ http://europa.eu.int/comm/consumers/redress/out_of_court/ej_net/index_en.htm

⁹ <http://www.ftc.gov/bcp/online/edcams/crossborder/PDFs/Cross-BorderCY-2002.pdf>

¹⁰ Kilde: EASA's skøn over egne tal for grænseoverskridende klager.

11. Forbrugernes tillid til grænseoverskridende handel på det indre marked afhænger i høj grad af, hvor effektiv den grænseoverskridende håndhævelse er. I henhold til Eurobarometerundersøgelser fra for nylig ville 43% af de mere skeptiske forbrugere få større tillid til grænseoverskridende handel, hvis deres egne nationale myndigheder kunne gribe ind på deres vegne i udlandet. Yderligere 33% mente, at en sådan foranstaltning var vigtig¹¹. Erhvervslivets tiltro til, at der er tale om ensartede spilleregler, er også afhængig af sikkerhed for konsekvent og effektiv håndhævelse på hele det indre marked.

12. Medlemsstaterne har hver især udviklet et håndhævelsessystem, som er tilpasset egne love og institutioner. Systemerne er kun skabt med henblik på at takle nationale overtrædelser og er ikke helt tilpasset til de udfordringer, der ligger i det indre marked. De nationale myndigheder har ikke beføjelse til at undersøge overtrædelser uden for deres jurisdiktion. Nogle har også begrænset handlefrihed i forhold til erhvervsdrivende inden for deres egen jurisdiktion, som kun henvender sig til udenlandske og ikke nationale forbrugere. Nationale myndigheder er heller ikke forpligtet til at bistå deres modparter i andre medlemsstater.

13. Resultatet er et håndhævelsessystem på det indre marked, som ikke er tilstrækkeligt tilpasset til at opfylde de krav, der gør sig gældende i forbindelse med det indre marked, og som på indeværende tidspunkt navnlig ikke kan tage den udfordring op, der ligger i erhvervsdrivende, som befinder sig på kanten af loven, og som forsøger at udnytte især de muligheder, der følger af internettet. Udvidelsen af det indre marked i 2004 vil sandsynligvis øge de nuværende krav til håndhævelse kraftigt og yderligere fremhæve manglerne ved de nuværende ordninger.

14. Der er ikke noget nyt i denne analyse af håndhævelsessamarbejdets betydning for det indre marked. Inden for adskillige politikområder, navnlig told¹², indirekte beskatning¹³, konkurrence¹⁴, finansielle serviceydelser¹⁵ samt fødevarer- og produktsikkerhed¹⁶, er det almindeligt anerkendt, at øget grænseoverskridende handel kræver strengere EU-tilgang.

15. Behovet for effektiv grænseoverskridende håndhævelse med henblik på forbrugerbeskyttelse er også anerkendt på internationalt plan. I 1999 vedtog OECD en henstilling om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med elektronisk handel, hvori det hedder, at medlemsstaterne i givet fald samarbejder på internationalt plan gennem "deres juridiske, kontrollerende og retshåndhævende myndigheder ved informationsudveksling, koordinering, kommunikation og fælles foranstaltninger for at bekæmpe svigagtig, misvisende og urimelig erhvervsmæssig adfærd på tværs af grænser"¹⁷. Den 11. juni 2003 vedtog OECD yderligere

¹¹ http://europa.eu.int/comm/consumers/cons_int/safe_shop/fair_bus_pract/green_pap_comm/studies/-index_en.htm

¹² Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne, EFT L 82 af 22.3.1997, s. 1.

¹³ Forslag til Rådets og Europa-Parlamentets forordning om administrativt samarbejde vedrørende merværdiafgift, KOM (2001) 294 endelig, EFT C 270 af 25.9.2001, s. 87 - nu genstand for en fælles holdning.

¹⁴ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT L 1 af 4.1.2003, s.1.

¹⁵ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om investeringsservice og regulerede markeder, KOM (2002) 625 (01) og det for nyligt vedtagne direktiv om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmissbrug) - fælles holdning: EFT C 228 E af 25.9.2002, s. 19.

¹⁶ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om offentlig foderstof- og fødevarerkontrol, KOM(2003) 52 endelig.

¹⁷ OECD-rådets henstilling om retningslinjer for forbrugerbeskyttelse i forbindelse med elektronisk handel, vedtaget den 9. december 1999 [C(99)184/FINAL].

retningslinjer om beskyttelse af forbrugerne mod svigagtig og vildledende grænseoverskridende handelspraksis, hvori det anerkendes, at de nuværende systemers håndhævelsesproblemer og mangler findes i hele verden¹⁸.

16. Der er taget visse initiativer på EU-plan og internationalt for at løse disse problemer. I medfør af forbudsdirektivet¹⁹ har visse organer, navnlig forbrugerorganisationer, som medlemsstaterne har udpeget, ret til at indlede søgsmål med påstand om forbud ved domstole i andre medlemsstater mod erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af loven. The International Marketing Supervision Network (IMSN), som for nylig skiftede navn til The International Consumer Protection Enforcement Network (ICPEN), giver hvert halve år håndhævelsesmyndigheder fra flere lande mulighed for at samarbejde på et uformelt grundlag. En EU-undergruppe mødes også hvert halve år for at drøfte emner med relation til EU-lovgivningen.

17. Derudover har nogle medlemsstater undertegnet bilaterale samarbejdsaftaler. Den kendteste er samarbejdsaftalen mellem de fire nordiske håndhævelsesmyndigheder.

18. Disse initiativer spiller en stor rolle for håndhævelsen af EU's forbrugerbeskyttelse. Det er dog ikke tilstrækkeligt med disse initiativer. Som inden for andre af det indre markeds politikområder er der også her behov for et netværk af håndhævelsesmyndigheder i de enkelte medlemsstater, som er forbundet via gensidige rettigheder og forpligtelser ("gensidig bistand"). Dette netværk har behov for et retsgrundlag, ikke mindst for at fjerne de konstaterede retlige hindringer for samarbejde.

3. FORORDNING OM FORBRUGERBESKYTTELSESSAMARBEJDE

3.1 Kapitel I: Målsætning, definitioner, anvendelsesområde og kompetente myndigheder

3.1.1 Mål

19. Forordningens overordnede mål er at sikre et velfungerende indre marked og effektiv beskyttelse af forbrugere, som deltager i det indre marked. Forslaget til forordning har følgende to specifikke målsætninger, som skal opfylde disse mål, og de vedrører begge medlemsstaternes, og navnlig deres kompetente myndigheders, samarbejde med hinanden og med Kommissionen for at beskytte forbrugernes økonomiske interesser:

- sørge for samarbejde mellem håndhævelsesmyndigheder i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet, som virker forstyrrende på det indre marked
- bidrage til en bedre og mere konsekvent håndhævelse af forbrugerbeskyttelseslovgivningen og til overvågningen af beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser.

20. Den første målsætning skal sikre, at håndhævelsesmyndigheder kan samarbejde effektivt med deres modparter i andre medlemsstater. Med den anden målsætning erkendes det, at EU kan bidrage til at forbedre håndhævelsesstandarderne via fælles projekter og udveksling af eksempler på god praksis inden for en bred vifte af informations-, uddannelses-

¹⁸ <http://www.oecd.org/sti/crossborderfraud>

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51-56).

og repræsentationstiltag. Der er også tale om en anerkendelse af EU's bidrag til overvågning af det indre marked og den måde, det fungerer på.

21. Målene og målsætningerne har været afgørende for valget af retsgrundlag og redskab. Kommissionen har valgt traktatens artikel 95 som retsgrundlag. Der findes en række eksempler på hindringer for effektiv takling af grænseoverskridende erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af loven, der griber forstyrrende ind på det indre marked:

- En offentlig myndighed i forbrugerens medlemsstat kan på grund af nationale bestemmelser om fortrolighed blive forhindret i at fremsende de nødvendige informationer med anmodning om bistand fra en myndighed i den erhvervsdrivendes medlemsstat.
- Den offentlige myndighed i den erhvervsdrivendes medlemsstat kan ikke handle på udenlandske forbrugeres vegne, mangler beføjelse eller midler til at foretage undersøgelser eller handle eller nægter blot at handle på grund af nationale interesser frem for Fællesskabets interesser. Den offentlige myndighed har måske heller ikke beføjelse til at indlede søgsmål med påstand om forbud for hurtigt at bringe en praksis til ophør og er derfor nødt til at anvende strafferetlige procedurer.
- Der findes ingen offentlig myndighed i den erhvervsdrivendes medlemsstat, som kan undersøge overtrædelsen og indlede søgsmål med påstand om forbud mod den erhvervsdrivende.
- Der findes ingen offentlig myndighed i forbrugerens medlemsstat, som kan søge bistand fra en offentlig myndighed i den erhvervsdrivendes medlemsstat.
- Medlemsstaterne har ikke forpligtet sig til gensidig bistand i grænseoverskridende sager.

22. Disse hindringer for grænseoverskridende håndhævelse betyder, at en erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af loven, ret let kan komme uden om håndhævelse enten ved at henvende sig til forbrugere under en anden jurisdiktion eller ved at henvende sig til sine egne forbrugere, men fra en anden jurisdiktion. Erhvervsdrivende, som overholder loven, bliver derfor ugunstigt stillet i konkurrencemæssig henseende på grund af manglende grænseoverskridende håndhævelse, hvilket fører til konkurrenceforvridning.

23. Hindringerne for grænseoverskridende håndhævelse vil sandsynligvis også lægge en dæmper på forbrugernes tiltro til grænseoverskridende handel på det indre marked og dermed blokere for køb af varer og tjenester på tværs af grænser. Forslaget til forordning bidrager derfor både til at fjerne konkurrenceforvridninger og eliminere hindringer på det indre marked.

24. Med forbudsdirektivet, som også tager sigte på at forbedre håndhævelsen af reglerne om forbrugerbeskyttelse, er der skabt præcedens for at anvende artikel 95 i forbindelse med spørgsmål om håndhævelse. De gældende direktiver om databeskyttelse og investeringservice, som også omhandler oprettelse af offentlige organer med beføjelse til at foretage undersøgelser og håndhæve bestemmelser, er også baseret på artikel 95.

25. Valget er faldet på en forordning (som det også har været tilfældet i forbindelse med andre EU-samarbejdsredskaber af samme slags, navnlig vedrørende toldsamarbejde, momssamarbejde og foderstof- og fødevarekontrol), da foranstaltningen hovedsagelig sørger for samarbejdsarrangementer for offentlige myndigheder, som kan anvendes direkte.

3.1.2 Definitioner, anvendelsesområde og kompetente myndigheder

26. Forordningens anvendelsesområde er begrænset til overtrædelser inden for Fællesskabets grænser af EU-lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser. Forordningens anvendelsesområde vil blive udvidet, når forslaget til rammedirektiv om forbud mod urimelig handelspraksis træder i kraft.

27. Kompetente myndigheder indtager en central plads i forslaget til forordning. Med forordningen indføres en række redskaber til gensidig bistand. Det står de kompetente myndigheder helt frit, hvordan de vil anvende disse redskaber, for de har de bedste forudsætninger for at vurdere, hvad der skal til for at håndhæve reglerne om forbrugerbeskyttelse. Kommissionen tillægges hverken ret til håndhævelse eller forpligtelser i henhold til forordningen.

28. Det er overladt til medlemsstaterne at udpege kompetente myndigheder, således at der kan tages hensyn til nationale forfatningsbestemmelser om håndhævelse af forbrugerbeskyttelse. Det står medlemsstaterne frit at udnævne nationale og/eller regionale, lokale eller sektorrelaterede kompetente myndigheder. I henhold til forslaget udpeger de enkelte medlemsstater også et centralt forbindelseskontor for at sikre behørig koordination mellem de kompetente myndigheder, som udnævnes i de enkelte medlemsstater.

29. Kompetente myndigheder er defineret som offentlige myndigheder med særligt ansvar for håndhævelse af regler om forbrugerbeskyttelse. Forslaget sikrer også, at kun myndigheder med et minimum af fælles beføjelser til at foretage undersøgelser og håndhævelse kan udpeges til kompetente myndigheder. Kravet om et minimum af fælles beføjelser skal sikre, at bestemmelserne om gensidig bistand kan fungere i praksis og virke som en troværdig afskrækkelse for erhvervsdrivende, der bevæger sig på kanten af loven. Der er også konstateret et behov for et netværk af offentlige myndigheder med sådanne beføjelser i forbindelse med fællesskabsredskaber, som vedrører databeskyttelse, konkurrence og finansielle tjenesteydelser.

30. Forordningen vil kræve visse ændringer af håndhævelsesbestemmelserne i alle medlemsstater. Nogle medlemsstater vil dog helt klart blive påvirket mere end andre. Langt størstedelen af medlemsstaterne og tiltrædelseslandene har dog offentlige myndigheder med særligt ansvar for håndhævelse af reglerne om forbrugerbeskyttelse.

31. Der findes imidlertid ikke sådanne myndigheder i Tyskland, Nederlandene og Luxembourg. I Østrig har delstaternes myndigheder beføjelse til at idømme erhvervsdrivende bøder for overtrædelse af visse love.

32. Siden forbudsdirektivet blev indført, har medlemsstaterne i høj grad fokuseret på forbrugerorganisationer i forbindelse med håndhævelse, og mange forudser også, at konkurrenter og erhvervsorganisationer kan komme til at spille en rolle i forbindelse med håndhævelse. Alle disse organisationer kan spille en vigtig rolle. Dette forslag ændrer eller reducerer på ingen måde den rolle, som disse organisationer spiller på nationalt plan og EU-niveau. De bør fortsat tilskyndes til at spille en vigtig rolle, også i grænseoverskridende tilfælde.

33. Med forslaget til forordning indføres der et netværk af kompetente myndigheder og rammer for gensidig bistand, som supplerer dem, der allerede findes i de enkelte medlemsstater, eller som findes på sektorbasis på fællesskabsplan. De eksisterende systemer er ikke i sig selv tilstrækkelige til at sikre et velfungerende indre marked og beskyttelse af

forbrugerne. Det foreslåede netværk er tænkt som en mulighed for at finde en hurtig løsning på de største problemer med håndhævelse i forbindelse med erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af loven, og som gør sig skyldige i grænseoverskridende overtrædelser, navnlig erhvervsdrivende, som forsøger at udnytte friheden på det indre marked til skade for forbrugerne.

34. Der er flere grunde til, at det er nødvendigt med et EU-netværk af offentlige myndigheder.

- Kun offentlige myndigheder kan have beføjelse til at foretage de undersøgelser, der er nødvendige for at få belæg for overtrædelser.
- Kun offentlige myndigheder kan give tilstrækkelig garanti for fortrolig behandling og tavshedspligt i forbindelse med de udvekslede informationer. Garanti for fortrolig behandling og tavshedspligt er af afgørende betydning for, at erhvervsdrivendes omdømme ikke skades i urimeligt omfang, og for at undgå, at undersøgelser kompromitteres.
- De offentlige myndigheder, som findes i langt de fleste medlemsstater, har vist, at det er effektivt med en offentlig dimension i reglernes håndhævelse. Truslen om et hurtigt indgreb fra de offentlige myndigheders side virker i høj grad afskrækkende på erhvervsdrivende, som befinder sig på kanten af loven, navnlig dem der udnytter internettet. Dette afskrækkende middel på EU-plan bliver mindre troværdigt, hvis der er huller i netværket. Under drøftelser i ICPEN er der fremkommet anekdotiske beviser for, at nogle erhvervsdrivende, som bevæger sig på kanten af loven, måske allerede benytter sig af disse huller til at sikre sig en base i medlemsstater uden sådanne offentlige myndigheder.
- Offentlige myndigheder er både upartiske, når de forsvare det offentlige interesser, og skal stå til ansvar for deres handlinger. Det er en vigtig garanti for erhvervsdrivende. Private organer skal ikke i samme grad stå til ansvar for deres handlinger. For at sikre at nogen står til ansvar for forordningens anvendelse, bør retten til gensidig bistand i forordningen derfor kun gives til offentlige myndigheder. Endvidere beskæftiger private organer sig på grund af deres nationale struktur hovedsagelig med forbrugere i deres eget land frem for med andre forbrugere i EU.
- De gensidige rettigheder og forpligtelser i forbindelse med gensidig bistand er afgørende for, hvorvidt det håndhævelsesnetværk, der oprettes i henhold til forslaget, kommer til at fungere effektivt. På grund af princippet om gensidighed kan de enkelte medlemsstater være sikre på, at deres forbrugere får en effektiv beskyttelse i grænseoverskridende tilfælde. Denne gensidighed kan kun sikres, hvis der findes ensartede offentlige myndigheder i de enkelte medlemsstater.
- Langt størstedelen af medlemsstaterne anser det for at være en fordel med en offentlig dimension i deres håndhævelsessystemer, og derfor er oprettelsen af et netværk af offentlige myndigheder på EU-niveau et vigtigt led i bestræbelserne på at overvinde modviljen mod at anvende principperne om maksimal harmonisering i forbindelse med lovgivningen om forbrugerbeskyttelse. Ved at overbevise medlemsstaterne om, at forbrugerne vil blive beskyttet af lige så effektive offentlige myndigheder ved grænseoverskridende handel, bliver det mere acceptabelt at lade maksimal harmonisering indgå som led i et direktiv om urimelig handelspraksis og fremtidig forbrugerlovgivning.

- Med udsigten til udvidelse er det nødvendigt at træffe foranstaltninger med henblik på at beskytte forbrugernes interesser i et udvidet indre marked. De færreste af de nye medlemsstater har en lang tradition for håndhævelse af regler om forbrugerbeskyttelse, selv om de har oprettet offentlige myndigheder. Forslaget til forordning giver derfor mulighed for at sikre effektive håndhævelsesforanstaltninger overalt på det nye indre marked.

35. Forslaget til forordning finder kun anvendelse på grænseoverskridende overtrædelser. Derfor er medlemsstaterne ikke forpligtet til at ændre deres egne ordninger for nationale overtrædelser som følge af denne forordning.

36. Der er ikke nødvendigvis behov for nye offentlige myndigheder i de medlemsstater, som ikke har sådanne myndigheder på indeværende tidspunkt. Det begrænsede ansvar, som følger af forordningen, kan gives til eksisterende offentlige myndigheder. I adskillige medlemsstater og tredjelande påhviler det f.eks. organet med ansvar for håndhævelse i konkurrencelovgivningsspørgsmål at håndhæve lovgivningen om forbrugerbeskyttelse. Der er samklang mellem forbrugerbeskyttelse og konkurrence ved markedsovervågning og håndhævelse.

3.2 Kapitel II - Gensidig bistand

37. Forslaget til forordning indebærer, at kompetente myndigheder får adskillige gensidige rettigheder og forpligtelser med hensyn til bistand. Denne ligevægt afspejler det forhold, at den kompetente myndighed i forbrugers medlemsstat er bedst i stand til at forstå og vurdere den skade, forbrugeren har lidt, mens den kompetente myndighed i den erhvervsdrivendes medlemsstat er bedst i stand til at handle inden for egen jurisdiktion og kultur. Alle kompetente myndigheder vil skulle spille begge roller.

38. Gensidig bistand bygger på uhindret og fortrolig informationsudveksling mellem kompetente myndigheder. Med forslaget indføres der en ordning med udveksling efter anmodning og, hvad der er lige så vigtigt, spontan udveksling. Spontan udveksling er afgørende for effektiv overvågning af det indre marked.

39. Hvis de udvekslede informationer bekræfter, at der er tale om en overtrædelse inden for Fællesskabet, tager de kompetente myndigheder i henhold til forslaget omgående skridt til at bringe overtrædelsen til ophør. Det står den bistandssøgte myndighed frit at vælge, hvordan det gøres mest effektivt, for den har de bedste forudsætninger for at foretage denne vurdering. Forbud bliver sandsynligvis det mest anvendte redskab til håndhævelse. Forbud gør det muligt at reagere hurtigt og effektivt og fjerne forskellige former for praksis fra det indre marked, som svarer til overtrædelser af EU-regler, inden forbrugerne lider skade.

40. Forslaget omhandler også koordinering af overvågning og håndhævelse mellem kompetente myndigheder. Grænseoverskridende problemer vil sandsynligvis sjældnere kun være af bilateral karakter og vil involvere forbrugere i adskillige medlemsstater, navnlig i forbindelse med brug af internettet.

3.3 Kapitel III: Almindelige betingelser for gensidig bistand

41. Med forslaget indføres der et generelt princip om, at kompetente myndigheder kan gribe ind over for erhvervsdrivende inden for deres jurisdiktion, uanset hvor de berørte forbrugere befinder sig. Endvidere omhandler kapitel III generelle regler om procedurerne for

gensidig bistand og almindelige regler om anvendelse af informationer, som udveksles i henhold til forordningen.

42. Artikel 13 åbner mulighed for udveksling af informationer med kompetente myndigheder i tredjelande i henhold til bilaterale aftaler. Artikel 14 omhandler de forhold, hvorunder kompetente myndigheder kan afslå at yde bistand. Forordningen bygger på det princip, at anmodninger om bistand normalt imødekommes. Denne artikel omhandler de forhold, som berettiger et afslag om bistand.

3.4 Kapitel IV: Fællesskabets aktiviteter

43. Forordningens hovedsigte er at etablere en ordening for samarbejde mellem kompetente myndigheder i forbindelse med håndhævelse. Fællesskabet skal dog også støtte håndhævelse og koordinere den brede vifte af informations-, uddannelses- og repræsentationstiltag i medlemsstaterne, som skal fremme forbrugernes økonomiske interesser. Her er Fællesskabets rolle begrænset til at støtte foranstaltninger, som højner håndhævelsesstandarden i almindelighed og gør det lettere for forbrugerne at håndhæve deres rettigheder. Fællesskabet har tradition for at tilskynde til udveksling af eksempler på god praksis og koordinere nationale tiltag med henblik på at undgå overlapninger og spild af begrænsede ressourcer.

44. Det er endvidere nødvendigt med drøftelser på fællesskabsplan vedrørende aftaler med tredjelande om gensidig bistand. Der findes tilsvarende aftaler på konkurrence- og toldområdet. OECD's arbejde har vist, at der er ønske om gensidig bistand på internationalt plan. Det er sandsynligvis langt mere effektivt at forhandle om sådanne internationale aftaler på fællesskabsbasis fremfor individuelt med de enkelte medlemsstater. De pågældende foranstaltninger er omhandlet i artikel 18.

45. I henhold til artikel 15 lagres data indberettet til Kommissionen i en database, som kompetente myndigheder har adgang til. Formålet er at forbedre overvågningen af det indre marked. EU-gruppen under ICPEN og Kommissionen har allerede ansvaret for en tilsvarende database.

46. Artikel 16 omhandler Fællesskabets koordinering af kompetente myndigheders administrative opgaver i forbindelse med håndhævelse. I artiklen nævnes der eventuelle samarbejdsområder, men det overlades til medlemsstaterne og Kommissionen at bestemme på sigt, hvilke aktioner der helt præcist er behov for på fællesskabsniveau for at koordinere håndhævelsesarbejdet. Den omhandler også udtrykkeligt udveksling af embedsmænd mellem kompetente myndigheder.

47. I artikel 17 opregnes der andre muligheder for fællesskabskoordinering i forbindelse med nationale tiltag inden for information, rådgivning og uddannelse, forbrugerrepræsentation, udenretslig bilæggelse af tvister, klagemuligheder og statistik. Her overlades det igen til medlemsstaterne og Kommissionen at bestemme på sigt, hvilke aktioner der helt præcist er behov for på fællesskabsniveau for at koordinere deres tiltag.

48. De koordinerede tiltag kræver muligvis finansiering fra Fællesskabets og/eller national side. Dette forslag giver ikke i sig selv hjemmel til fællesskabsudgifter i forbindelse med disse tiltag. Kommissionens forslag til en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner

til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007²⁰ vil sammen med efterfølgende rammer danne basis for sådanne udgifter. Dette forslag opstiller derimod rammer for beslutninger om koordinerede aktioner. Det vil åbne mulighed for at give praktiske foranstaltninger i forbindelse med driften af Det Europæiske Udenretslige Net og de europæiske informationscentre for forbrugere (også kaldet Euroguichets) et mere formelt grundlag.

3.5 Kapitel V: Afsluttende bestemmelser

49. I henhold til forslaget nedsættes der et rådgivende udvalg, som skal bistå Kommissionen med at gennemføre forordningen i praksis. I henhold til artikel 6, 7, 8, 9, 11, 14, 15, 16, 17 og 19 overdrages de nærmere praktiske foranstaltninger (f.eks. fælles formularer) og andre gennemførelsestiltag til udvalget, hvilket er almindelig praksis i forbindelse med andre gensidige foranstaltninger. I betragtning af de praktiske håndhævelsesspørgsmål, som forordningen omfatter, bør udvalget bl.a. tælle repræsentanter for kompetente myndigheder blandt sine medlemmer. Det rådgivende udvalgs opgaver omfatter ikke spørgsmål, som henhører under det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til direktivet om fjernsyn uden grænser.

50. Artikel 20 og 21 omhandler de foranstaltninger, der er nødvendige for at overvåge, om håndhævelsen i EU er effektiv. Medlemsstaterne er forpligtet til at aflægge rapport om forordningens gennemførelse regelmæssigt.

4. AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

51. Forslaget til forordning er udarbejdet på grundlag af den gældende lovgivning om forbrugerbeskyttelse. Foranstaltningerne vil utvivlsomt blive mere effektive, hvis der vedtages et direktiv om urimelig handelspraksis og sikres maksimal harmonisering inden for alle de gældende bestemmelser om forbrugerbeskyttelse. Enklere og mere harmoniserede regler kan lette arbejdet for de embedsmænd, der skal sørge for håndhævelse, samt for erhvervsdrivende og forbrugere.

52. Kommissionen er af den opfattelse, at forslaget til forordning bør vedtages af Rådet og Parlamentet så hurtigt som muligt, navnlig i betragtning af den forestående udvidelse af EU.

²⁰ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007, KOM (2003) 44 endelig.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse ("forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde")

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget³,

efter proceduren i traktatens artikel 251⁴, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådet erkendte i sin resolution af 8. juli 1996⁵, at der er behov for en vedvarende indsats for at forbedre samarbejdet mellem administrationer, og opfordrede medlemsstaterne og Kommissionen til fortrinsvis at undersøge muligheden for at styrke det administrative samarbejde om håndhævelse af lovgivningen.
- (2) De eksisterende nationale håndhævelsesforanstaltninger for love, som beskytter forbrugernes interesser, er ikke tilpasset til udfordringerne ved håndhævelse i det indre marked, og et effektivt samarbejde om håndhævelse i disse tilfælde er ikke muligt på indeværende tidspunkt. Disse vanskeligheder hindrer offentlige myndigheder i at samarbejde om at påvise, undersøge og standse overtrædelser af love, som beskytter forbrugernes interesser, i grænseoverskridende tilfælde. Den deraf følgende mangel på effektiv håndhævelse i grænseoverskridende tilfælde gør det muligt for sælgere og leverandører at undvige håndhævelsesforsøg ved at flytte rundt i Fællesskabet. Det forårsager konkurrenceforvridning for lovlige sælgere og leverandører, som enten opererer nationalt eller på tværs af grænser. Vanskelighederne med håndhævelse i grænseoverskridende tilfælde mindsker endvidere forbrugernes tillid til grænseoverskridende tilbud og dermed deres tillid til det indre marked.

¹ EFT C [...] af [...], s. [...].

² EFT C [...] af [...], s. [...].

³ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁴ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁵ EFT C 224 af 1.8.1996, s. 3.

- (3) Det er derfor hensigtsmæssigt at lette samarbejdet mellem offentlige myndigheder med ansvar for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet; at bidrage til et mere velfungerende indre marked, til en bedre og mere konsekvent håndhævelse af forbrugerbeskyttelseslovgivningen og til skærpet overvågning af beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser.
- (4) Da målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, fordi de ikke kan sikre samarbejde og koordinering alene, og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er denne forordning ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (5) Forordningens bestemmelser om gensidig bistand bør kun finde anvendelse på overtrædelser inden for Fællesskabet af fællesskabsdirektiver om forbrugerbeskyttelse. Effektiv behandling af overtrædelser på nationalt plan bør sikre, at der ikke diskrimineres mellem nationale transaktioner og transaktioner inden for Fællesskabet. Denne forordning indvirker ikke på Kommissionens ansvar med hensyn til medlemsstaternes overtrædelser af fællesskabslovgivningen.
- (6) For at beskytte forbrugerne mod grænseoverskridende overtrædelser er det nødvendigt at oprette et netværk af offentlige håndhævelsesmyndigheder i hele Fællesskabet, og disse myndigheder har brug for et minimum af fælles beføjelser til at foretage undersøgelser og håndhævelse med henblik på at gennemføre denne forordning effektivt og afskrække sælgere eller leverandører fra at gøre sig skyldige i overtrædelser inden for Fællesskabet.
- (7) Et velfungerende indre marked og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at kompetente myndigheder frit kan indgå i et gensidigt samarbejde om udveksling af informationer, påvisning og undersøgelse af overtrædelser inden for Fællesskabet og foranstaltninger med henblik på ophør eller forbud.
- (8) Kompetente myndigheder bør også benytte sig af de beføjelser, de har fået tillagt på nationalt plan, til at tage initiativ til eller henvise sager til retsforfølgning for i givet fald omgående at bringe overtrædelser inden for Fællesskabet til ophør eller få nedlagt forbud mod dem som følge af en anmodning om gensidig bistand.
- (9) Der bør være fuld garanti for fortrolig behandling af informationer, som udveksles mellem kompetente myndigheder, og tavshedspligt for at sikre, at undersøgelser ikke kompromitteres, eller at sælgere eller leverandørers omdømme ikke skades urimeligt.
- (10) Nægtes der gensidig bistand af de i denne forordning omhandlede årsager, kan den bistandssøgende myndigheds medlemsstat, for at sikre forbrugerne beskyttelse, træffe foranstaltninger til at begrænse de muligheder, som den sælger eller leverandør, der er ansvarlig for overtrædelser inden for Fællesskabet, har for at levere varer eller tjenesteydelser til den bistandssøgende myndigheds medlemsstat, forudsat at sådanne foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen.
- (11) Udfordringerne med hensyn til håndhævelsen når langt ud over Den Europæiske Unions grænser, og det er nødvendigt at beskytte de europæiske forbrugeres interesser mod erhvervsdrivende fra tredjelande, som bevæger sig på kanten af loven. Der er derfor behov for forhandlinger om internationale aftaler med tredjelande vedrørende

gensidig bistand i forbindelse med håndhævelsen af love, som beskytter forbrugernes interesser. Disse internationale aftaler bør forhandles på fællesskabsniveau på grundlag af denne forordning for at sikre optimal beskyttelse af europæiske forbrugere og et velfungerende samarbejde med tredjelande om håndhævelse.

- (12) Det er hensigtsmæssigt at koordinere medlemsstaternes håndhævelsesforanstaltninger i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet på fællesskabsniveau med henblik på at sikre en bedre anvendelse af denne forordning og medvirke til at højne standarden for håndhævelse og gøre håndhævelsen mere konsekvent.
- (13) Det er hensigtsmæssigt at koordinere medlemsstaternes administrative samarbejde omkring aktiviteter inden for Fællesskabet på fællesskabsniveau for på den måde at bidrage til en bedre anvendelse af forbrugerbeskyttelseslovgivningen, hvilket allerede er kommet til udtryk i oprettelsen af Det Europæiske Udenretslige Net.
- (14) Såfremt koordineringen af medlemsstaternes aktiviteter i henhold til denne forordning indebærer finansiel støtte fra Fællesskabet, træffes der afgørelse om at yde en sådan støtte i overensstemmelse med procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007, navnlig aktion 5 og 10 i bilaget til nævnte afgørelse og efterfølgende afgørelser.
- (15) Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁶.
- (16) Effektiv overvågning af denne forordnings anvendelse og effektiv forbrugerbeskyttelse kræver regelmæssige rapporter fra medlemsstaterne -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Kapitel I

Målsætning, definitioner, anvendelsesområde og kompetente myndigheder

Artikel 1

Mål

Ved denne forordning fastsættes de betingelser, hvorunder kompetente myndigheder i medlemsstaterne med ansvar for håndhævelse af love, som beskytter forbrugernes interesser, udpeges og skal samarbejde med hinanden og med Kommissionen med henblik på at sikre overholdelse af nævnte lovgivning og et velfungerende indre marked samt at forbedre beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser.

⁶ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 22.

Artikel 2
Anvendelsesområde

1. Denne forordnings bestemmelser om gensidig bistand omfatter overtrædelser inden for Fællesskabet.
2. Denne forordning har ikke indvirkning på reglerne om international privatret, navnlig reglerne om værneting og lovvalg.
3. Denne forordning har ikke indvirkning på medlemsstaternes anvendelse af reglerne om straffe- og civilretligt samarbejde, navnlig Det Europæiske Udenretslige Net.
4. Denne forordning har ikke indvirkning på fællesskabslovgivning om det indre marked, navnlig bestemmelserne om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser.
5. Denne forordning har ikke indvirkning på fællesskabslovgivning om tv-spredningstjenester.

Artikel 3
Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) "love, som beskytter forbrugernes interesser": direktiverne i bilag I som gennemført i medlemsstaternes nationale ret
- b) "overtrædelser inden for Fællesskabet": enhver handling, der er i strid med love, som beskytter forbrugernes interesser, og som skader eller sandsynligvis vil skade de kollektive interesser for forbrugere med bopæl i en anden eller andre medlemsstater end den, hvor handlingen har sin oprindelse
- c) "kompetent myndighed": enhver offentlig myndighed enten på nationalt, regionalt eller lokalt plan med særligt ansvar for at sikre overholdelse af love, som beskytter forbrugernes interesser
- d) "centralt forbindelseskantor": den offentlige myndighed i den enkelte medlemsstat, som er udpeget til at være ansvarlig for at koordinere anvendelsen af denne forordning i den pågældende medlemsstat
- e) "kompetent embedsmand": embedsmand, som kan anmode om bistand eller udlevere oplysninger direkte
- f) "bistandssøgende myndighed": den kompetente myndighed, som fremsætter en anmodning om gensidig bistand
- g) "bistandssøgt myndighed": den kompetente myndighed, som modtager en anmodning om gensidig bistand
- h) "sælger eller leverandør": enhver fysisk eller juridisk person, der i forhold til love, som beskytter forbrugernes interesser, handler som led i sit erhverv, sin forretning eller profession

- i) "overvågningsaktiviteter": de handlinger, som foretages af en kompetent myndighed, for at undersøge, om overtrædelser inden for Fællesskabet har fundet sted inden for dens jurisdiktion
- j) "klage": en erklæring om, at en sælger eller leverandør har gjort eller sandsynligvis vil gøre sig skyldig i en overtrædelse af love, som beskytter forbrugernes interesser
- k) "gensidig bistand": udlevering af oplysninger eller iværksættelse af håndhævelsesforanstaltninger
- l) "forbrugernes kollektive interesser": forbrugernes almindelige interesser, som ikke omfatter de kumulerede interesser hos enkeltpersoner, som har lidt skade som følge af en overtrædelse.

Artikel 4 *Kompetente myndigheder*

1. De enkelte medlemsstater udpeger de kompetente myndigheder og det centrale forbindelseskantor, som har ansvaret for denne forordnings anvendelse.
2. De kompetente myndigheder har de undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, som er nødvendige for anvendelsen af denne forordning, og udøver dem i overensstemmelse med national lovgivning.
3. Disse beføjelser omfatter mindst retten til:
 - a) at få adgang til ethvert dokument, uanset form
 - b) at anmode enhver person om oplysninger og om nødvendigt, at få udstedt retsordrer til enhver person med krav om udlevering af oplysninger
 - c) at gennemføre kontrolundersøgelser på stedet
 - d) at fremsætte skriftligt krav om, at sælgeren eller leverandøren bringer overtrædelser inden for Fællesskabet til ophør
 - e) at få et bindende tilsagn fra den eller de sælgere eller leverandører, som har forårsaget overtrædelser inden for Fællesskabet, om at bringe overtrædelser inden for Fællesskabet til ophør og at offentliggøre det afgivne tilsagn
 - f) at kræve ophør af eller forbud mod enhver overtrædelse inden for Fællesskabet eller at få udstedt en retsordre med krav om ophør af eller forbud mod enhver overtrædelse inden for Fællesskabet og at offentliggøre det afgivne tilsagn
 - g) at få udstedt en retsordre til sagsøgte, som har tabt sagen, med krav om betaling til statskassen eller til en modtager, som er udpeget i eller under national lovgivning, i det tilfælde afgørelsen ikke efterkommes
 - h) at få udstedt retsordrer med krav om fastfrysning og/eller beslaglæggelse af aktiver.

4. Kompetente myndigheder skal have tilstrækkelige ressourcer til at anvende denne forordning. Sådanne myndigheders ansatte skal overholde faglige standarder og være omfattet af hensigtsmæssige interne adfærdsprocedurer eller -regler for navnlig at sikre beskyttelse af personlige data, proceduremæssig rimelighed og overholdelse af reglerne i artikel 12 om behandling af fortrolige oplysninger og tavshedspligt.
5. De enkelte kompetente myndigheder oplyser offentligheden om de rettigheder og forpligtelser, de har i henhold til denne forordning.
6. De enkelte kompetente myndigheder udpeger kompetente embedsmænd, som direkte kan fremsætte anmodninger om bistand eller udveksle informationer på grundlag af bestemmelserne i artikel 11.

Artikel 5 *Lister*

1. De enkelte medlemsstater meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnet på de kompetente myndigheder og det centrale forbindelseskantor, som udpeges i henhold til artikel 4, stk. 1.
2. De centrale forbindelseskontorer råder over en opdateret liste med angivelse af kompetente embedsmænd, som er udpeget i henhold til artikel 4, stk. 6, og giver meddelelse herom til de øvrige centrale forbindelseskontorer.
3. Kommissionen sørger for at offentliggøre og opdatere listen over de centrale forbindelseskontorer og kompetente myndigheder i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Kapitel II **Gensidig bistand**

Artikel 6 *Udveksling af oplysninger efter anmodning*

1. En bistandssøgt myndighed udleverer efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed enhver oplysning, som er nødvendig for at afgøre, om der foreligger eller sandsynligvis vil foreligge en overtrædelse inden for Fællesskabet. Den bistandssøgte myndighed udleverer omgående de oplysninger, der anmodes om.
2. Den bistandssøgte myndighed gennemfører passende undersøgelser eller træffer enhver anden nødvendig foranstaltning med henblik på at indsamle de oplysninger, der anmodes om.
3. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed kan en kompetent embedsmand fra den pågældende myndighed ledsage embedsmændene fra den bistandssøgte myndighed under undersøgelserne.
4. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 7
Spontan udveksling af oplysninger

1. I det tilfælde en kompetent myndighed bliver opmærksom på en overtrædelse inden for Fællesskabet, eller mener, at der er stor risiko for, at en sådan overtrædelse forefindes, underretter den de kompetente myndigheder i andre relevante medlemsstater og Kommissionen og udleverer alle nødvendige oplysninger omgående.
2. I det tilfælde en kompetent myndighed træffer yderligere håndhævelsesforanstaltninger eller modtager anmodninger om gensidig bistand i relation til overtrædelser inden for Fællesskabet, underretter den de kompetente myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen.
3. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 8
Anmodninger om håndhævelsesforanstaltninger

1. En bistandssøgt myndighed træffer efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre omgående ophør af eller forbud mod overtrædelsen inden for Fællesskabet. Disse foranstaltninger omfatter i givet fald en appel til en højere ret, såfremt der ikke gives medhold ved et retssøgsmål.
2. For at opfylde forpligtelserne i stk. 1 gør den bistandssøgte myndighed brug af de beføjelser, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, samt af yderligere beføjelser, som den bistandssøgte myndighed har fået tillagt i henhold til national lovgivning. Den bistandssøgte myndighed beslutter, hvilke foranstaltninger der skal træffes for på den mest effektive måde at sikre ophør af eller forbud mod overtrædelsen inden for Fællesskabet.
3. Den bistandssøgte myndighed hører den bistandssøgende myndighed under gennemførelsen af håndhævelsesforanstaltningerne. Den bistandssøgte myndighed underretter omgående den bistandssøgende myndighed, de kompetente myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen om foranstaltningerne.
4. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 9
Koordinering af overvågning og håndhævelse

1. De kompetente myndigheder koordinerer deres overvågning og håndhævelse. De udveksler alle de oplysninger, der er nødvendige til dette formål.
2. Kompetente myndigheder, som bliver klar over, at en overtrædelse inden for Fællesskabet skader forbrugere i mere end to medlemsstater, koordinerer deres håndhævelse og anmodninger om gensidig bistand. De bestræber sig navnlig på at gennemføre sideløbende undersøgelser og håndhævelsesforanstaltninger.

3. De kompetente myndigheder informerer på forhånd Kommissionen om koordineringen og kan opfordre Kommissionen til at deltage.
4. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Kapitel III

Almindelige betingelser for gensidig bistand

Artikel 10

Generelt ansvar

1. De kompetente myndigheder opfylder deres forpligtelser i henhold til denne forordning, som de ville gøre det på vegne af forbrugere i deres eget land og på eget initiativ eller efter anmodning fra en anden kompetent myndighed i deres eget land.
2. Medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de kompetente myndigheder, de har udpeget, koordinerer denne forordnings anvendelse på en effektiv måde via det centrale forbindelseskantor.

Artikel 11

Procedurer for anmodning om og udveksling af informationer

1. Den bistandssøgende myndighed sikrer, at alle anmodninger om gensidig bistand indeholder tilstrækkelige informationer til at sætte den bistandssøgte myndighed i stand til at imødekomme anmodningen.
2. Anmodninger sendes enten til centrale forbindelseskontorer, kompetente myndigheder eller kompetente embedsmænd.
3. Anmodninger om bistand og formidling af informationer (herunder underretning af Kommissionen) fremsættes skriftligt ved brug af et standardskema og fremsendes elektronisk. Anmodninger om bistand eller formidling af informationer mellem kompetente embedsmænd kan fremsættes på anden måde, hvis begge parter er indforstået hermed.
4. De berørte kompetente myndigheder eller embedsmænd aftaler, hvilke sprog der anvendes ved anmodning om og formidling af informationer, inden anmodningerne fremsættes.
5. Informationer, der formidles som følge af en anmodning, sendes direkte til den bistandssøgende myndighed eller de kompetente embedsmænd, som har fremsat anmodningen. Kompetente myndigheder eller kompetente embedsmænd sikrer, at de centrale forbindelseskontorer informeres om alle sendte eller modtagne anmodninger og om informationer, der formidles som følge af en anmodning.
6. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 12
Anvendelse af udvekslede informationer

1. Udleverede informationer kan kun anvendes til at sikre overholdelse af love, som beskytter forbrugernes interesser.
2. Kompetente myndigheder kan anvende informationer, dokumenter, undersøgelsesresultater, erklæringer, certificerede kopier eller efterretninger, som formidles i henhold til denne forordning, som bevismateriale på samme måde som tilsvarende dokumenter, der erhverves i deres eget land.
3. Informationer, som formidles i henhold til denne forordnings bestemmelser om gensidig bistand, herunder når de indberettes til Kommissionen og lagres i den database, der er omhandlet i artikel 15, er uanset form fortrolige og omfattet af tavshedspligt, medmindre:
 - a) den myndighed, som formidler informationerne, indvilliger i indsigt
 - b) informationerne anvendes som bevismateriale
 - c) der gives indsigt som led i offentliggørelsen af det tilsagn eller den afgørelse, der omhandles i artikel 4, stk. 3, litra e) og f).
4. Med henblik på denne forordnings anvendelse vedtager medlemsstaterne de lovgivningsmæssige foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre de i direktiv 95/46/EF, artikel 13, stk.1, litra d) og f), omhandlede interesser⁷.

Artikel 13
Informationsudveksling med tredjelande

1. Kompetente myndigheder, som modtager informationer fra en myndighed i et tredjeland, udleverer disse informationer til de relevante kompetente myndigheder i andre medlemsstater i den udstrækning, det er tilladt i henhold til bilaterale bistandsaftaler med tredjelandet.
2. Informationer, som formidles i henhold til denne forordning, kan også videregives til en myndighed i et tredjeland af en kompetent myndighed i henhold til en bistandsaftale med tredjelandet, forudsat at der er indhentet samtykke fra den kompetente myndighed, som oprindeligt udleverede informationerne.

Artikel 14
Betingelser

1. Medlemsstaterne giver afkald på alle krav om godtgørelse af udgifter i forbindelse med denne forordnings anvendelse. Den bistandssøgende myndigheds medlemsstat forbliver dog forpligtet i forhold til den bistandssøgte myndigheds medlemsstat for omkostninger og tab som følge af foranstaltninger, som erklæres ubegrundede ved en ret, for så vidt angår substansen i overtrædelsen inden for Fællesskabet.

⁷ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

2. En bistandssøgt myndighed kan afslå at efterkomme en anmodning om gensidig bistand i det tilfælde:
 - a) at anmodningen vil medføre en uforholdsmæssig stor administrativ byrde for den bistandssøgte myndighed sammenlignet med omfanget af skade, overtrædelsen inden for Fællesskabet eventuelt kan påføre forbrugerne
 - b) at der allerede er indledt retssag eller afsagt endelig afgørelse i forbindelse med de samme overtrædelser inden for Fællesskabet og over for de samme sælgere eller leverandører i den bistandssøgte myndigheds medlemsstat
 - c) at anmodningen ikke er tilstrækkeligt begrundet.
3. Den bistandssøgte myndighed oplyser den bistandssøgende myndighed og Kommissionen om begrundelsen for at afslå en anmodning om bistand.
4. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Kapitel IV

Fællesskabets aktiviteter

Artikel 15 *Klager og database*

1. Medlemsstaterne sender regelmæssigt Kommissionen statistiske oplysninger om alle de forbrugerklager, som de kompetente myndigheder har modtaget.
2. Kommissionen opretholder en elektronisk database, hvor den lagrer og behandler de informationer, den modtager i henhold til artikel 7, 8, 9 og denne artikel. De kompetente myndigheder skal have mulighed for at konsultere databasen.
3. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 16 *Koordinering af håndhævelse*

1. Medlemsstaterne koordinerer sammen med Kommissionen følgende aktiviteter:
 - a) uddannelse af deres embedsmænd, herunder sprogundervisning og afholdelse af uddannelsesseminarer
 - b) indsamling og klassificering af forbrugerklager
 - c) oprettelse af sektorspecifikke netværk af kompetente embedsmænd
 - d) strategi, planlægning og risikoanalyse i forbindelse med overvågning og håndhævelse
 - e) udvikling af informations- og kommunikationsredskaber
 - f) udarbejdelse af standarder, metodologier og retningslinjer for embedsmænd, som varetager håndhævelse
 - g) udveksling af embedsmænd.

2. De kompetente myndigheder udveksler i givet fald kompetente embedsmænd for at forbedre samarbejdet. De kompetente myndigheder træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sætte udvekslede kompetente embedsmænd i stand til at spille en effektiv rolle i forbindelse med den kompetente myndigheds aktiviteter. Med henblik herpå får sådanne kompetente embedsmænd beføjelse til at varetage de opgaver, som den kompetente værtsmyndighed overdrager til dem, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love.
3. Under udvekslingsopholdet har den kompetente embedsmand samme civile ansvar som den kompetente værtsmyndigheds embedsmænd. Udvekslede kompetente embedsmænd skal overholde faglige standarder og være omfattet af hensigtsmæssige interne adfærdsregler inden for den kompetente myndighed, navnlig for at sikre beskyttelse af personlige data, proceduremæssig rimelighed og overholdelse af reglerne i artikel 12 om behandling af fortrolige oplysninger og tavshedspligt.
4. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 17
Administrativt samarbejde

1. Medlemsstaterne koordinerer sammen med Kommissionen aktiviteter, som har til formål at:
 - a) informere, rådgive og undervise forbrugere
 - b) støtte forbrugerrepræsentanters arbejde
 - c) støtte arbejdet inden for organer med ansvar for udenretslig bilæggelse af forbrugertvister
 - d) fremme forbrugernes klagemuligheder
 - e) indsamle statistiske oplysninger, forskningsmateriale eller anden information om forbrugernes adfærd, holdninger og resultater.
2. De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne artikel, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 18
Internationale aftaler

Fællesskabet samarbejder med tredjelande og kompetente internationale organisationer for at forbedre beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser. Samarbejdsforanstaltningerne, herunder oprettelsen af foranstaltninger til gensidig bistand, kan gøres til genstand for aftaler mellem Fællesskabet og de berørte tredjeparter.

Kapitel V

Afsluttende bestemmelser

Artikel 19 *Stående udvalg*

1. Kommissionen bistås af et stående udvalg for forbrugerbeskyttelsessamarbejde, i det følgende benævnt "udvalget", der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand. Spørgsmål, som reguleres af bestemmelserne i direktiv 89/552/EF, som ændret, behandles dog fortsat kun af det kontaktudvalg, der er nedsat ved det pågældende direktiv.
2. Hvis der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF under hensyntagen til artikel 8 i nævnte afgørelse.
3. Udvalget vedtager sin forretningsorden.

Artikel 20 *Udvalgets opgaver*

1. Udvalget kan behandle alle spørgsmål vedrørende denne forordnings anvendelse, som formanden forelægger enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.
2. Det undersøger og vurderer navnlig, hvordan samarbejdsforanstaltningerne i henhold til denne forordning fungerer.
3. Udvalget kan også i givet fald anmode kvalificerede organer, jf. forbudsdirektivets artikel 3, om at deltage i sine møder.

Artikel 21 *Nationale rapporter*

1. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om nationale retsfor skrifter, som de vedtager, og om aftaler, der vedrører andet end enkelttilfælde, og som de indgår om forhold, som omfattes af denne forordning.
2. Medlemsstaterne aflægger rapport til Kommissionen om denne forordnings anvendelse hvert andet år, at regne fra datoen for denne forordnings ikrafttrædelse.
3. Nationale rapporter skal omfatte:
 - a) nye informationer om de kompetente myndigheders organisation, beføjelser, ressourcer eller ansvarsområder
 - b) informationer om tendenser, midler eller metoder i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet, navnlig dem der har afdækket mangler eller huller i denne forordning eller love, som beskytter forbrugernes interesser
 - c) informationer om håndhævelsesmetoder, som har vist sig at være effektive

- d) statistiske oplysninger om kompetente myndigheders arbejde, f.eks. foranstaltninger i henhold til denne forordning, modtagne klager, håndhævelse og retsafgørelser.
- e) resuméer af væsentlige nationale fortolkende domme vedrørende love, som beskytter forbrugernes interesser
- f) andre oplysninger, der er relevante for denne forordnings anvendelse.

Artikel 22

Andre forpligtelser i forbindelse med gensidig bistand

Denne forordnings bestemmelser har ikke indvirkning på opfyldelsen af mere vidtrækkende forpligtelser i forbindelse med gensidig bistand, herunder i straffesager, som følger af andre retsakter, herunder bilaterale eller multilaterale aftaler.

Artikel 23

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra [] [] 20[].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

LISTE OVER DE DIREKTIVER, DER ER OMFATTET AF ARTIKEL 2 (*)

1. Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame (EFT L 250 af 19.9.1984, s. 17) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/55/EF af 6. oktober 1997 om ændring af direktiv 84/450/EØF om vildledende reklame for at medtage sammenlignende reklame (EFT L 290 af 22.10.1997, s. 18-22).
2. Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31).
3. Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit (EFT L 42 af 12.2.1987, s. 48), senest ændret ved direktiv 98/7/EF (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 17) [og direktiv XX/XX/EF af X].
4. Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed: artikel 10-21 (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 22, ændret ved direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60)).
5. Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59).
6. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler: artikel 86-100 (EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67).
7. Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).
8. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timeshare-basis (EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83).
9. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg (EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19).
10. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).
11. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ('Direktivet om elektronisk handel') (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
12. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser (EFT L 271 af 9.10.2002, s.16-24).

13. Europa-Parlamentets og Rådets forordning XXXX/XX/EF om salgsfremmende foranstaltninger.
14. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv XXXX/XX/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (direktivet om urimelig handelspraksis).
15. Europa-Parlamentets og Rådets forordning XXXX/XX/EF om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer.
16. Rådets forordning (EØF) nr. 295/91 af 4. februar 1991 om en ordning for kompensation til ruteflypassagerer, der afvises på grund af overbooking, EFT L 36 af 8.2.1991.
17. Rådets forordning XXXX/XX/EF om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser.

(*) Direktiv nr. 1, 6, 7 og 9 indeholder særlige bestemmelser om søgsmål med påstand om forbud.

FINANSIERINGSOVERSIGT TIL FORSLAGET

Politikområde: SUNDHED OG FORBRUGERBESKYTTELSE

Aktiviteter: Forbrugerpolitik

TITEL: FORORDNING OM FORBRUGERBESKYTTELSESSAMARBEJDE

1. BUDGETPOST (NUMMER OG BETEGNELSE)

170201 (B5-100) Fællesskabets aktiviteter til fordel for forbrugerne

2. SAMLEDE TAL

2.1. Samlet rammebevilling (del B): 150 000 pr. år til forpligtelser

2.2. Gennemførelsesperiode:

Fra 2004, ubegrænset

2.3. Samlet flerårigt skøn over udgifterne:

a) Forfaldsplan for forpligtelses- og betalingsbevillinger (finansieringstilskud) (jf. pkt. 6.1.1)

Mio. EUR (3 decimaler)

	2004	2005	2006	2007	2008	2009+ ff.	I alt
Forpligtelser	0,150	0,150	0,100	0,050	0,050	0,050	0,550
Betalinger	0,045	0,090	0,135	0,105	0,070	0,050	0,495

b) Teknisk og administrativ bistand og støtteudgifter (jf. punkt 6.1.2)

Forpligtelser							
Betalinger							

Betalinger							
Forpligtelser	0,150	0,150	0,100	0,050	0,050	0,050	0,550
Betalinger	0,045	0,090	0,135	0,105	0,070	0,050	0,495

c) Personale- og andre driftsudgifters samlede budgetvirkninger (jf. punkt 7.2 og 7.3)

Forpligtelser/ Betalinger	0,229	0,229	0,229	0,229	0,229	0,229	1,374
------------------------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

a+b+c i alt							
Forpligtelser	0,379	0,379	0,329	0,279	0,279	0,279	1,924
Betalinger	0,274	0,319	0,364	0,334	0,299	0,279	1,869

2.4. Forenelighed med den finansielle programmering og de finansielle overslag

Forslaget er foreneligt med den gældende finansielle programmering

2.5. Virkninger for budgettets indtægtsside¹:

Ingen (vedrører tekniske aspekter ved en foranstaltning gennemførelse)

3. BUDGETSPECIFIKATIONER

Udgifternes art		Nye	EFTA-deltagelse	Ansøgerlandenes deltagelse	Udgiftsområde i de finansielle overslag
IOU	OB	NEJ	JA	JA, under forudsætning af forhandlinger om deltagelse	Nr. 3

4. RETSGRUNDLAG

Artikel 95 og artikel 153, stk. 3, litra b), i traktaten om De Europæiske Fællesskaber og forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007

5. BESKRIVELSE OG BEGRUNDELSE

5.1. Behov for EU-foranstaltninger²

Behovet for støtte fra EU's budget på dette område er allerede beskrevet i forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007. Med det forslag blev navnlig effektiv håndhævelse af reglerne om forbrugerbeskyttelse til en central politisk målsætning. Aktion 5 i forslaget til en generel ramme henviser specifikt til de foranstaltninger, der er nødvendige for at koordinere de overvågnings- og håndhævelsesaktioner, der omhandles i denne forordning, og som skal finansieres 100% over Fællesskabets budget. Endvidere giver fælles aktion 10 mulighed for, at de samme aktioner kan samfinansieres med en eller flere medlemsstater.

¹ Nærmere oplysninger i særskilt orienterende dokument.

² Nærmere oplysninger i særskilt orienterende dokument.

Fællesskabets påtænkte bidrag i henhold til denne forordning vedrører foranstaltninger til støtte, supplering og overvågning af medlemsstaternes forbrugerbeskyttelsespolitik. Forslagene til foranstaltninger med budgetmæssige konsekvenser har navnlig til formål:

- at sikre opretholdelse af to databaser (med overtrædelser inden for Fællesskabet og klager modtaget af kompetente myndigheder) under artikel 7 og artikel 12
- at støtte koordineringen af national håndhævelse (artikel 17)
- at støtte koordineringen af nationale administrative foranstaltninger, som skal forbedre forbrugernes uddannelse, informationer og repræsentation (artikel 18).

De eneste direkte budgetmæssige konsekvenser af denne forordning stammer fra forpligtelsen til at opretholde de databaser, der er oprettet i henhold til artikel 7 og 12. Bestemmelserne om samarbejde i artikel 17 og 18 får ikke i sig selv årlige budgetmæssige konsekvenser, da de kun skaber rammer for beslutningstagning i ikke-budgetmæssig sammenhæng. Eventuelle budgetmæssige afgørelser som følge af aktiviteterne i artikel 17 og 18 træffes i overensstemmelse med procedurene under de generelle rammer for 2004-2007. Denne finansieringsoversigt til forslaget vedrører derfor kun de budgetmæssige konsekvenser af databaserne under artikel 7 og 12.

5.1.1. Mål

De foreslåede databaser skal bidrage til at nå traktatens mål, som refererer til overvågning af nationale politikker. De har nærmere bestemt til formål:

- at give kompetente myndigheder lettilgængelige informationer om overtrædelser inden for Fællesskabet, som andre kompetente myndigheder indberetter
- at give medlemsstaterne og Kommissionen informationer om tendenserne i klager over sælgere eller leverandører. Disse informationer udgør et vigtigt bidrag for beslutningstagere med ansvar for regulering og håndhævelse af forbrugerbeskyttelse.

5.1.2. Dispositioner, der er truffet på grundlag af forhåndsevalueringen

Foranstaltningerne er omhandlet i finansieringsoversigten til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007.

5.2. Indsatsområder og nærmere bestemmelser for støtten

Med de to foranstaltninger indføres og opretholdes der to databaser, én med overtrædelser inden for Fællesskabet (artikel 7) og én med klager modtaget af kompetente myndigheder (artikel 12). De kompetente myndigheder får adgang til databaserne. Foranstaltningerne gavner i sidste ende forbrugerne i EU.

Følgende bestemmelser for støtten gør sig gældende:

- Aktioner iværksat af Kommissionen gennem kontrakter indgået efter indkøbsprocedurer, f.eks. udbud. Relevante tekniske specifikationer defineres for hver aktion.

Disse bestemmelser for støtten finder anvendelse i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i finansforordningen vedrørende Den Europæiske Unions almindelige budget.

5.3. Gennemførelsesmetoder

De aktioner, der iværksættes i henhold til denne ramme, gennemføres og forvaltes direkte af Kommissionen med inddragelse af enten embedsmænd eller midlertidigt ansatte.

6. FINANSIELLE VIRKNINGER

6.1. Samlede finansielle virkninger for budgettets del B (hele programperioden)

(Beregningsmetoden for de samlede beløb i nedenstående tabel skal fremgå af fordelingen i tabel 6.2.)

6.1.1. Finansiell intervention

NB: Bevillingerne er allerede omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007.

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (3 decimaler)

Fordeling	2004	2005	2006	2007	2008	2009+ ff.	I alt
Databaser	0,150	0,150	0,100	0,50	0,50	0,50	
I ALT	0,150	0,150	0,100	0,50	0,50	0,50	

6.1.2. Teknisk og administrativ bistand, støtteudgifter og it-udgifter (forpligtelsesbevillinger)

-

6.2. Beregning af omkostningerne pr. foranstaltning i budgettets del B (hele programperioden)³

7. VIRKNINGER FOR PERSONALERESSOURCER OG ADMINISTRATIONSUDGIFTER

7.1. Personalemæssige virkninger

Stillingsstyper		Eksisterende personale til forvaltning af foranstaltningen		I alt	Opgavebeskrivelse
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	1 (50%)		162 000	<i>Om nødvendigt kan der vedlægges en mere fuldstændig opgavebeskrivelse.</i>
	B	1 (50%)			
	C	1 (50%)			
Andre personaleressourcer					

³ Nærmere oplysninger i særskilt orienterende dokument.

I alt	1.5		162 000	
-------	-----	--	---------	--

7.2. Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Tjenestemænd	162 000	1,5*108 000
Midlertidigt ansatte		
Andre personaleressourcer (oplys budgetpost)		
I alt	162 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

7.3. Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmåde
Samlet bevilling (afsnit A7)		
A0701 - Tjenesterejser	2 292	1*8*286.45
A07030 - Møder	-	-
A07031 - Udvalg, der skal høres ¹	65 000	4*25*650
A07032 - Udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre ¹		
A07040 - Konferencer		
A0705 - Undersøgelser og konsultationer		
Andre udgifter (specificeres)		
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A (specificeres)		
I alt	67 292	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

¹ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe udvalget tilhører.

I.	Samlet årligt beløb (7.2 + 7.3)	229 292 EUR
II.	Foranstaltningens varighed	ubegrænset
III.	Foranstaltningens samlede omkostninger (I x II)	-

8. RESULTATOPFØLGNING OG EVALUERING

8.1. Resultatopfølgningssystem

De foranstaltninger, der skal træffes, er omhandlet i finansieringsoversigten til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007.

8.2. Hvordan og hvor ofte skal der evalueres?

Jf. 8.1.

9. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Jf. 8.1.